

—Vet aquí —va dir en Gévigne—. M'agradaria que vigilessis la meva dona.

—Vaja...! Que t'enganya?

—No.

—I doncs?

—No és fàcil d'explicar. Està molt estranya... Em té amoïnats.

—Què et preocupa exactament?

En Gévigne vacil·lava. Mirava en Flavières i en Flavières notava què el frenava: en Gévigne no li tenia confiança. Era ben bé tal i com en Flavières l'havia conegut feia quinze anys, a la Facultat de Dret: cordial, sempre a punt d'obrir-se i, en el fons, tens, tímid i infeliç. Feia una estona, per molt que exclamés, obrint els braços: «Ai, el meu estimat Roger... Que content que estic de tornar-te a veure!», en Flavières havia percebut de seguida, per instint, una incomoditat molt lleu del gest, un excés d'intenció, de rigidesa. En Gévigne s'agitava una mica massa, reia una mica massa. No aconseguia esborrar els quinze anys que s'havien escolat i que els havien canviat físicament, tant a l'un com a l'altre. En Gévigne s'havia quedat quasi calb del tot. Se li havia fet una bona papada. Les celles se li havien enrogit i ara, a la vora del nas, hi tenia tot de pigues. En Flavières, per la seva banda, tampoc no era el mateix. Sabia que s'havia aprimat, que anava encorbat d'ençà del que li havia passat, i se sentia les mans humides només de pensar que en Gévigne potser li preguntaria per què havia acabat fent-se advocat, quan de fet havia estudiat dret per entrar a la policia.

—No em preocupa cap cosa en concret, estrictament parlant —va continuar en Gévigne.

Va allargar a en Flavières un estoig de luxe ple de cigars. La corbata també era de qualitat, i el vestit de confecció tenia un tall magistral. Als dits li brillaven tot d'anells, mentre treia un petit llumí rosa d'una capseta que duia el nom d'un gran restaurant. Les galtes se li van xuclar, abans de bufar lentament una mica de fum blau.

—És com una atmosfera en general —va dir.

Sí, havia canviat molt. Havia tastat el poder. Darrere seu s'endevinaven comitès, empreses, cercles, una xarxa complexa de relacions i d'influències. I tanmateix, els seus ulls continuaven mostrant-se inquietos, sempre a punt d'atemorir-se i amagar-se un segon darrere les feixugues parpelles abaixades.

—Una atmosfera! —va dir en Flavières amb un xic d'ironia.

—Em penso que és la paraula —va insistir en Gévigne—. La meva dona és perfectament feliç. Fa quatre anys que estem casats... Quasi, farà quatre anys d'aquí a dos mesos... Tenim el que necessitem per viure més que còmodament. La meva fàbrica de Le Havre funciona a ple rendiment des de la mobilització. De fet, gràcies a la fàbrica no em van cridar a files... En resum, donades les circumstàncies, som uns privilegiats; s'ha de reconèixer.

—Teniu criatures? —va tallar en Flavières.

—No.

—Continua.

—Et deia que la Madeleine ho té tot per ser feliç. Doncs bé, justament, hi ha alguna cosa que no rutlla. Sempre ha tingut un caràcter estrany, canvis d'humor, períodes de depressió, però, des de fa uns mesos, el seu estat s'ha agreujat bruscament.

—Has anat a veure un metge?

—Per descomptat. Fins i tot he consultat eminències. No té res, sents? Res de res.

—Res d'orgànic —va admetre en Flavières—. Però, i des del punt de vista psíquic?

—No res... No res... Això no!

Va fer espetegar els dits i va espolsar una mica de cendra que li havia caigut a l'armilla.

—Ai, et juro que és un cas. Al principi jo també em pensava que potser es tractava d'una idea fixa, d'alguna por irracional provocada per la guerra. Se submergia en silencis sobtats. Li parlaves i amb prou feines et sentia. O bé mirava fixament alguna cosa, davant seu... T'asseguro que era impressionant. Hauries jurat que veia... no ho sé pas... coses invisibles. I quan recobrava el seu estat normal, conservava una mena d'expressió com perduda, com si hagués hagut de fer un esforç per reconèixer casa seva... per reconèixer-me a mi...

Va deixar que el cigar s'apagués i mirava, ell també, el buit, amb aquell posat frustrat que ja tenia en el passat.

—Si no està malalta, potser ho fa veure —va dir en Flavières, impacient.

En Gévigne va aixecar la mà grassa, com per aturar l'objecció al vol.

—Hi he pensat. L'he vigilada, discretament. Un dia la vaig seguir... Va anar fins al Bois de Boulogne, va seure davant del llac i es va quedar allà, sense bellugar-se durant més de dues hores... Contemplava l'aigua...

—Això no és greu.

—Sí que ho és... Contemplava l'aigua... (com t'ho explicaria...?) amb atenció, amb gravetat. Com si fos una cosa d'una importància extrema... Al vespre, em va assegurar que no havia sortit. No li vaig voler dir que l'havia seguida, com comprendràs.